

[Melchior]

steren udnævne. Justitsministeren udnævner jo også dommere, så det vil der ikke være noget galt i. Det er ikke et kardinalpunkt for os. Det fremgår jo ikke af lovteksten, at der skal forfares, således som bemærkningens sætning herom siger, og på det punkt er vi meget forhandlingsvillige.

Må jeg vende mig til hr. Niels Helveg Petersen, som siger, at radiatorådet skal være en kompetent ledelse. Han fortolkede det som en inspiration for medarbejderne. Men en kompetent ledelse skal altså også kontrollere. Der står i den gældende radiolovs § 9, at radiatorådet skal føre tilsyn med radiovirksomheden, så det er altså ikke nok – så godt det end er – at inspirere, så skal der også kontrolleres. Det er det, vi siger i vore bemærkninger ikke finder sted; det vil vi påpege at det skal gøre.

Hr. Niels Helveg Petersen sammenlignede med en erhvervsvirksomhed, som ikke ville kunne fungere med en direktion eller bestyrelse à la Danmarks Radio. Jeg synes, sammenligningen er irrelevant. Danmarks Radio er en så speciel form for virksomhed, så at sammenligne den med enhver erhvervsvirksomhed giver ingen relevans. Det er blevet almindeligt i Danmark – og det har vi stemt for – at der skal være medarbejderrepræsentanter i bestyrelserne, men heller ikke her er forholdene sammenlignelige. Danmarks Radio er så helt usammenlignelig en institution, at denne sammenligning ikke gælder.

Så var hr. Ole Henriksen inde på, at der skulle findes stribevis af båndoptagelser, og flere andre af ordførerne har talt om, at nu skulle medarbejderne i Danmarks Radio altså tyranniseres. Nogle harcelerede over, at hr. Erhard Jakobsen heroppe sagde, at en afdelingschef kan ønske at høre en udsendelse, før den kommer i æteren. Er det ikke noget med censur – og dér kom det igen med denne selvcensur og forhåndscensur? Det manglende da bare; skulle en chefredaktør ikke have lov til at læse en artikel, inden den bliver trykt i hans blad? Har det noget med censur at gøre? Selvfølgelig skal den ansvarlige afdelingschef kunne kræve at høre en udsendelse, som altså ikke er direkte, før den kommer i æteren. Det har ikke spor med censur at gøre. Hvad er det for medarbejdere, Danmarks Radio har? Er det ikke dygtige, veluddannede, kompetente mennesker? Som oven i købet frivilligt har valgt et job,

hvor de skal eksponere sig selv? Selvfølgelig er det det, og det er netop udtryk for tillid til dem og ikke det modsatte, når vi siger, at de naturligvis skal kunne lade sig kontrollere lige så vel som enhver kontordame og som ethvert folketingsmedlem. Må vi andre ikke finde os i det, når vi omgående får én over tuden, fordi vi siger noget offentligt? Vi får det i hvert fald. Ja, hr. formand, jeg ved godt, at tiden er udløbet. Jeg venter med resten til anden runde. Undskyld.

Tredje næstformand (Ninn-Hansen):

Ønsker hr. Melchior ordet igen?

Melchior (CD):

Tak, hr. formand; jeg skal ikke overskride tiden denne gang. Jeg skal gøre pinen kort og kun beskæftige mig med det, der for os er det alt afgørende, nemlig formålsparagraffen.

Det afgørende set fra forbrugersynspunktet, altså fra vælgerens, fra befolkningens, seernes og lytternes synspunkt, må være, at ytringsfriheden gælder befolkningen og ikke medarbejderne i deres egenskab af medarbejdere. Selvfølgelig skal en person ansat ved Danmarks Radio foran eller bag kulissen også nyde ytringsfrihed, når vedkommende optræder som sig selv, men fordi man interviewer et offer, en politiker eller nogen som helst anden i Danmarks Radio, skal man ikke derigennem have en ekstra adgang til at eksponere sine egne synspunkter og missionere for sine egne formål. Det, det gælder om for en sådan medarbejder, er at bringe den interviewedes synspunkter og meninger frem til befolkningen.

Da udenrigsminister Dayan var i Danmark i maj i fjor, blev han udsat for krydsild i Danmarks Radio. Han irettesatte et par gange de interviewende journalister dels med at spørge: er det Dem eller mig, der bliver interviewet? Den anden gang sagde han: er det Dem eller mig, der er Israels udenrigsminister? Da Bettina Heltberg dagen efter, den 16. eller 17. maj 1978, i Politiken anmeldte dette interview – og Bettina Heltberg anses vist selv ikke i de mest yderliggående venstrekredse for at være ret reaktionær – roste hun udenrigsminister Dayan og sagde, det var kedeligt, det var en udlænding, der skulle til for at sætte de journalister på plads, som tror, de kan benytte op til 30–35 pct. af sen-